

Загинув, рятуючи товаришів

Юрій ТАТАРЧУК

41 рік, м. Суми (03.07.1974 —
29.06.2016)

Молодший сержант,
заступник командира
бойової машини

— навідник-оператор 3-го
механізованого відділення
2-го механізованого взводу
1-ї механізованої роти
військової частини польова
пошта В2970. Загинув у
с. Луганське Бахмутського
району Донецької області в
зоні проведення АТО

З офіційних документів ми бачили тільки "Акт проведення службового розслідування щодо загибелі молодшого сержанта ТАТАРЧУКА Ю. В." Там зазначено, що Юрій брав участь в операції по знищенню сепаратистської укріпленої позиції. В акті наведено свідчення п'ятьох солдат, які були поруч з ним, всі стверджують одне і те ж саме: бачили Юрія перед виходом на завдання, бачили його на позиції, а після відходу ніхто його не бачив". Тільки потім в згаданому документі надаються відомості: "Також встановлено, що тіло невідомого військовослужбовця (а/р № 377/ЛЕ), яке було передано зі сторони так званої ЛНР на блокпост Збройних сил України, відповідно до висновку експерта ДНДЕКЦ МВС України від 25.08.2016 р. № 10-406 належить молодшому сержанту

ТАТАРЧУКУ Юрію Володимировичу". Отака вона, війна. Якщо б не підкинули "сепари" тіло, той бути б хлопцеві "зниклим без вісти". У слідчій комісії свої завдання, а ми зустрілися з мамою Юрія — Любов'ю Миколаївню. Жінка розповіла, що спілкувалася з його побратимами, які були поруч тоді. "Хлопці бачили Юрія, розповідали, що після обстрілу лишилося багато пораниених, а Юрій повернувся на те місце, сподівався когось витягти, врятувати. І раптом прилетіла ще одна міна чи снаряд!" - так переказує мама свідчення тих, хто там був. Міг би молодший сержант сумлінно виконувати команду про відхід, але ж чомусь повернувся. Сутність людини інколи виявляється раптово, в тім, що вона починає діяти не так, як усі. Розмова з мамою Любов'ю Миколаївню

допомогла скласти більш повну уяву про особистість Юрія. За її свідченням, Юрій до військомату пішов сам, відмовляти його було годі. Хоча за офіційними даними, він є мобілізованим 04.08.2015 року, Любов Миколаєвна вважає, що син пішов воювати добровольцем. Ще Юрій був на Майдані. Не весь термін, але наїжджав туди. Ми з'ясували, що Юрій мав де-що романтичну вдачу, любив подорожі, часто їздив країною з друзями-байкерами, хоча сам мотоциклістом не був. Ще важливо, що на військову службу у мирний час Юрія не взяли за станом здоров'я, а коли трапилась біда — пішов та довів, що придатний, що може. А в цивільному житті Юрій йшов суто мирним, навіть гуманним шляхом. Закінчив Сумський медичний коледж, 5 років працював у відділенні кардіології ЦГБ. "Син в нього залишився, вже дорослий — 20 років, - розповідала мама крізь сльози, - розумний хлопець, навчається в Польщі на "айтішника". А ще там, в зоні АТО, Юрій почав віршувати. Хлопці потім передали мені його вірші". За тиждень до загибелі Юрій приїздив у відпустку. Тоді мати бачила його востаннє. Лишилося по ньому в матері кілька віршованих рядків та величезне горе. Та ще вічна вдячність і пам'ять у всіх нас.